REKOLEKCJE
LECTIO DIVINA

Ikona Wspólnoty Dwunastu

Ebook
z podsumowaniem weekendowych
sesji rekolekcyjnych

PROWADZĄCY: KS. KAZIMIERZ STASIAK SAC

PALLOTYŃSKI DOM SŁOWA

Spis treści

Sesja 1 11

Pierwsze powołanie, pierwsze zachwyty i bliskość z Panem Jezusem.

Sesja 2 17

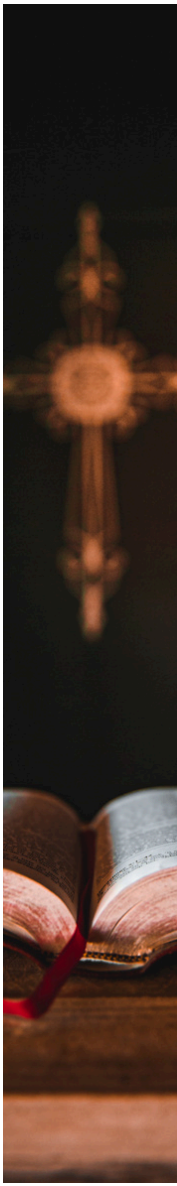
Pierwsze misje i pierwsze kryzysy – chwile rozesłania, ale i niezrozumienia.

Sesja 3 24

Droga wspólnoty po Zmartwychwstaniu Pana Jezusa – od Wniebowstąpienia aż po Zesłanie Ducha Świętego.

O Lectio Divina 30

Wierne kroczenie drogą Lectio Divina pomaga zgłębić Słowo Boże, aż do całkowitego zjednoczenia się z Ojcem w Jezusie Chrystusie – Słowie Wcielonym, który przemienia ludzkie życie i staje się jego Panem.

Powołanie u św. Łukasza

Przed powołaniem Dwunastu

Uzdrowienie teściowej Szymona Piotra. Pan Jezus idzie do domu Szymona Piotra. Jest to Jego inicjatywa, aby wejść w codzienność Szymona, w której jest choroba i napięta atmosfera.

Cudowny połów ryb. Pan Jezus idzie do miejsca pracy Szymona Piotra, gdzie rybacy są zmęczeni i nic nie złowili. Dokonuje cudu połowu ryb. Powoli buduje relację z Szymonem Piotrem, wchodząc w jego codzienność.

.

Powołanie Dwunastu

Po nocnej modlitwie, gdy nastaje dzień, Pan Jezus przemawia do swoich uczniów, a następnie wybiera Dwunastu spośród nich i nazywa ich Apostołami (Wysłannikami). Wybór ten dokonuje się w modlitwie Pana Jezusa do Ojca.

.

Formowanie Dwunastu

Pan Jezus zaczyna formować Dwunastu, naucza ich (część tego nauczania to "kazanie na równinie" lub "na miejscu płaskim" u Łukasza). Wprowadza ich w tajemnicę Ewangelii i swoją relację z Ojcem. Dwunastu są świadkami mocy uzdrawienia przez Pana Jezusa. Towarzyszą Panu Jezusowi w Jego drodze, przechodząc przez miasta i wsie, głosząc dobrą nowinę o Królestwie Bożym.

.

Prośba o oddalenie tłumu

Dwunastu zwraca się do Pana Jezusa z prośbą, aby oddalił tłum, ponieważ jest późno i ludzie są głodni. Jest to moment, w którym wspólnota podejmuje coś razem.

.

Poszerzenie grona uczniów

Pan Jezus wyznacza jeszcze innych uczniów, siedemdziesięciu dwóch, do misji.

.

Okres po zmartwychwstaniu Pana Jezusa

Po zmartwychwstaniu Dwunastu gromadzi się w wieczerniku. Wspólnota zaczyna żyć na nowo po pierwszych spotkaniach ze zmartwychwstałym Panem. Pan Jezus staje pośrodku zebranych uczniów, tworząc "ikonę paschalną" tej wspólnoty.

.

Powołanie u św. Marka

Przed powołaniem Dwunastu

Po chrzcie w Jordanie, Ojciec daje z Nieba świadectwo, że Pan Jezus jest Synem Bożym.

.

Pierwsze powołania uczniów

Szymon i Andrzej. Pan Jezus ich powołuje podczas połowu ryb w Jeziorze Galilejskim.
Jakub i Jan. Pan Jezus ich powołuje podczas pracy nad Jeziorem Galilejskim.
Mateusz Lewi. Pan Jezus go powołuje podczas pracy w komorze celnej.

.

Powołanie Dwunastu

Pan Jezus powołuje na górze Dwunastu, aby Mu towarzyszyli i szli głosić naukę o Królestwie Bożym.

.

Formowanie Dwunastu

Pan Jezus przebywa z Dwunastoma, budując z nimi relację i bliskość. W tym okresie Dwunastu są świadkami cudów Pana Jezusa, uzdrowień i wyrzucania złych duchów.

.

Pierwsza misja Dwunastu

Pan Jezus wysyła Dwunastu (po dwóch), daje im władzę nad duchami nieczystymi i moc uzdrawiania. Przykazuje im wzywać do nawrócenia. Dwunastu powraca do Pana Jezusa i opowiada o wszystkim, co uczynili i czego nauczali. Pan Jezus wysyła ich na miejsce pustynne, aby odpoczęli.

.

Kryzysy wspólnoty Dwunastu

Kłótnia o to, kto będzie po prawej i lewej stronie Pana Jezusa (Jan i Jakub).
Wewnętrzny kryzys między uczniami w reakcji na zapowiedź męki (Mk 9:30-37).
Inne kryzysy wynikające z ich słabości, ambicji, kompleksów i lęków (np. zmagania na jeziorze podczas burzy, gdy Pan Jezus śpi).

Powołanie u św. Jana

Przed powołaniem Dwunastu

Jan Chrzciciel wskazuje na Pana Jezusa mówiąc "Oto Baranek Boży".

.

Pierwsze powołania uczniów

Dwaj pierwsi uczniowie. Dwaj uczniowie Jana Chrzciciela (jednym z nich jest Andrzej) słyszą świadectwo i idą za Jezusem. Pytają, gdzie mieszka ("gdzie pozostajesz"), a Jezus odpowiada "Chodźcie i zobaczycie". Spędzają z Nim czas.
Szymon. Andrzej znajduje swojego brata Szymona i mówi mu: "Znaleźliśmy Mesjasza". Przyprowadza go do Pana Jezusa.
Filip. Jezus znajduje Filipa i mówi mu "Pójdź za mną".
Natanael. Filip znajduje Natanaela i mówi mu: "Znaleźliśmy Tego, o którym pisał Mojżesz w Prawie i Prorocy". Natanael wyraża sceptycyzm ("Czyż może być co dobrego z Nazaretu?"), a Filip odpowiada "Chodź i zobacz". Po spotkaniu z Panem Jezusem Natanael wyznaje wiarę w Niego jako Syna Bożego i Króla Izraela.

..

Wesele w Kanie Galilejskiej

Po znaku zamiany wody w wino uczniowie uwierzyli, że Pan Jezus jest Mesjaszem.

.

Misja zbierania plonów

Pan Jezus mówi o posłaniu uczniów, aby zbierali plon, nad którym się nie trudzili, nawiązując do trudu innych (Ojca, poprzednich siewców).

.

Drugie powołanie Piotra

Pan Jezus mówi "Pójdź za mną" do Piotra po zmartwychwstaniu, po całej drodze, jaką Piotr przeszedł z Nim, po upadkach i zaparciu się Pana, po doświadczeniu miłości przebaczającej.

.

EWANGELIA ŚW. ŁUKASZA

Paschalna Ikona Wspólnoty Dwunastu

1. **SZYMON PIOTR – Σίμων Πέτρος**
   Pan wysłuchał - Skała
2. **ANDRZEJ – Ἀνδρέας**
   Męski
3. **JAKUB – Ἰάκωβος**
   Łapiący za piętę
4. **JAN – Ἰωάννης**
   Bóg jest łaskawym dawcą
5. **FILIP – Φίλιππος**
   Miłośnik koni
6. **BARTŁOMIEJ – Βαρθολομαῖος**
   Syn Tolmaja

Pallotyński Dom Słowa www.domslowa.pl

EWANGELIA ŚW. ŁUKASZA

Paschalna Ikona Wspólnoty Dwunastu

7 **MATEUSZ – Ματθαῖος**
Dar Boga

8 **TOMASZ – Θωμᾶς**
Bliźniak

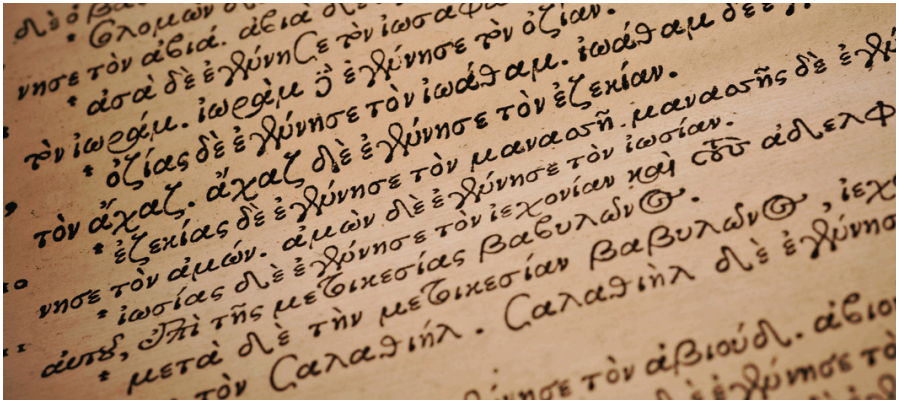
9 **JAKUB, syn Alfeusza – Ἰάκωβος**
Łapiący za piętę

10 **SZYMON Gorliwy – Σίμων**
Pan wysłuchał

11 **JUDA – Ἰούδας**
Będzie chwalony

12 **MACIEJ – Ματθίας**
Dar Boży

Pallotyński Dom Słowa www.domslowa.pl

Podsumowanie rekolekcji

Powołanie Dwunastu wyrasta z modlitwy Pana Jezusa, który w Duchu Świętym formuje serca wybranych w ich codziennym otoczeniu – domach, miejscach pracy i relacjach. Tak powstaje wspólnota o bogatej dynamice i różnorodności, złożona z ludzi o odmiennych temperamentach, przeszłościach i słabościach. Imiona Apostołów przypominają im, kim byli, i zapraszają do przemiany: historia Piotra ukazuje drogę od słabości do odnowy, a Judasza – ryzyko zamknięcia i odejścia. Misja Dwunastu nie pochodzi od ludzkiej inicjatywy czy ambicji, lecz z relacji z Panem Jezusem, który zaprasza ich najpierw do tego, by byli z Nim, by Go słuchali i dał im udział w swoim życiu. Niosą w sobie Jego obecność, moc uzdrawiania i władzy nad złymi duchami – jest to nie mechaniczne przekazanie kompetencji, lecz uczestnictwo w życiu Chrystusa. Wyruszają po dwóch, gdyż misja musi zachować wymiar wspólnotowy i prostotę serca, bez przywiązań, całkowicie ufając Bożej Opatrzności.

Po zmartwychwstaniu wspólnota istotnie się przemienia: uczniowie, którzy początkowo żyją w lęku, drzwiami zamkniętymi ze strachu i zalęknionymi sercami, zaczynają doświadczać obecności Chrystusa, najpierw widzialnej, potem „realnej, ale niewidzialnej". Emaus i łamanie chleba uświadamiają im, że Pan Jezus przenika ich od wewnątrz, co rodzi nową jakość życia wspólnoty – Chrystus „jest między nimi i w nich".

Zmartwychwstanie wprowadza paschalne braterstwo przekraczające więzy krwi, co symbolizuje zmiana kolejności imion apostołów u Łukasza i w Dziejach Apostolskich. Modlitwa wciąż scala wspólnotę, jednocząc mężczyzn i kobiety w przestrzeni wieczernika, wyrzekając się uprzedzeń i umacniając jedność, która staje się zarówno warunkiem, jak i owocem trwania w modlitwie. Dar Ducha Świętego, ukazany w scenie tchnienia uczniów, daje pokój, odpuszczenie grzechów i nowe życie, podobne do tchnienia Boga w Adama.

Wniebowstąpienie na Górze Oliwnej przynosi uczniom obietnicę powtórnego przyjścia Pana Jezusa „tak, jak oglądaliście go idącego ku niebu", wprowadzając element paruzji – oczekiwanie wykraczające poza horyzont doczesności. Wspólnota nie jest jednak doskonała i bez ran: nosi w sobie ranę Judasza, uczy się mierzyć z trudnymi historiami i grzechami, aby nie popaść w zgorszenie czy idealizację.

Tak zarysowana wspólnota, zarówno przed, jak i po zmartwychwstaniu, jawi się jako proces wzrastania w wierze i uczestnictwa w życiu Chrystusa. Źródłem jedności i tożsamości nie są ludzkie wysiłki, lecz obecność Pana Jezusa, który najpierw gromadzi, a potem posyła; fundamentem misji nie jest skuteczność, lecz relacja z nim – doświadczenie Jego bliskości, słuchanie Słowa i trwanie w nim, co czyni ucznia zdolnym do życia w prostocie, jedności, miłości i zaufaniu.

Wspólnota Dwunastu ukazuje się nam nie jako wzór doskonałości, ale jako strefa działania Pana Boga – realna, zraniona, a jednak niosąca w sobie życie. W tym kontekście widzimy pierwsze powołanie, pierwsze kroki w misji, pierwsze kryzysy i czas w Wieczerniku, tam gdzie zaczyna się Kościół.

01 Łk 6,12-16
Wybór Dwunastu

Podsumowanie I sesji

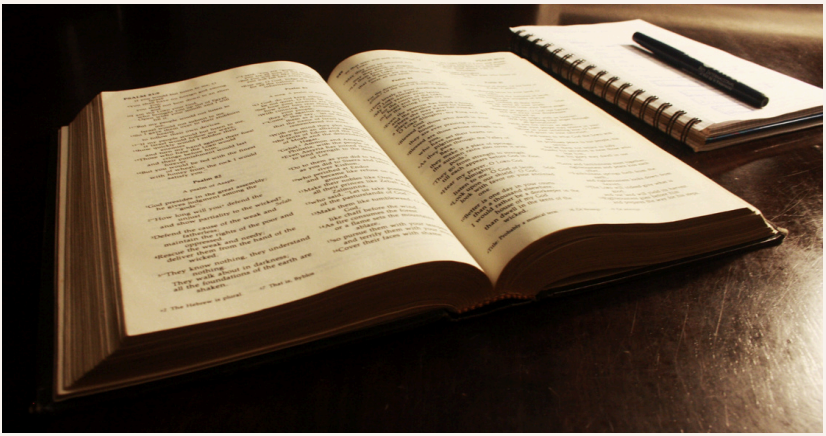
Powołanie Dwunastu nie było przypadkowe, lecz było owocem świadomej decyzji Pana Jezusa, podjętej na modlitwie i bliskim spotkaniu z Ojcem. Pan Jezus powołuje uczniów właśnie tam, gdzie żyją i pracują – w ich domach, miejscach pracy, relacjach i zmaganiach. Codzienność staje się miejscem objawienia się Pana Boga i początkiem drogi ucznia.

Z tej modlitewnej relacji rodzi się wspólnota, dynamiczna i różnorodna, złożona z ludzi o odmiennych temperamentach, przeszłości i słabościach. Imiona Apostołów niosą ślady ich tożsamości i powołania, a historia każdego z nich pokazuje, że bycie blisko Pana nie wyklucza ludzkich upadków, ale zaprasza do przemiany. Piotr i Judasz stają się ikonami dwóch możliwych reakcji na własną słabość – jedna prowadzi do przylgnięcia i odnowy, druga do zamknięcia i odejścia.

Modlitwa Pana Jezusa, przepełniona Duchem Świętym i ukierunkowana na rozeznanie woli Ojca, jest fundamentem tworzenia wspólnoty. Pan Jezus pociąga uczniów, formuje ich serca, i sprawia, że stają się zdolni nie tylko do słuchania, ale i do posłania.

Ich misja nie wypływa z ambicji ani własnej inicjatywy, lecz z relacji z Tym, który ich posyła. Bycie „apostołem” oznacza niesienie w sobie Osoby Pana Jezusa, nie tylko Jego nauki, ale także Jego obecności, dzięki żywej więzi.
Wspólnota Dwunastu nie jest statyczną strukturą, lecz jest „w drodze” – idzie za Panem Jezusem, uczy się, kłóci, milknie, doświadcza głodu, a jednocześnie wzrasta. W tej wędrówce okazuje się, że tylko wtedy ma sens, gdy Pan Jezus jest w jej centrum. Św. Łukasz, pisząc do wspólnoty przeżywającej prześladowania i kryzys, ukazuje, że to właśnie żywe Słowo, głęboko słuchane i przyjmowane, uzdrawia i odnawia, dając impuls do wzrastania.
Obraz Kościoła jako wspólnoty nie opiera się na idealnych relacjach, lecz na wdzięczności za tych, którzy siali przed nami, oraz gotowości, by siać dla tych, którzy przyjdą. To przekonanie uczy pokory, zaufania i odpowiedzialności.
Słowo nie tylko opisuje przeszłość, ale tworzy teraźniejszość i otwiera przyszłość – Słowo żywe, które uzdrawia, jednoczy, posyła i odnawia Kościół wciąż na nowo.

Pan Jezus, po całonocnej modlitwie, powołuje Dwunastu Apostołów: Szymona-Piotra, Andrzeja, Jakuba, Jana, Filipa, Bartłomieja, Mateusza, Tomasza, Jakuba syna Alfeusza, Szymona Gorliwego, Judę i Judasza Iskariotę.

01

Pytania i odpowiedzi

Wybrane pytania i odpowiedzi z wprowadzeń w I dniu rekolekcji

Czym wyróżnia się spojrzenie św. Łukasza na wybór Dwunastu Apostołów?

Święty Łukasz pisze z perspektywy drugiego pokolenia chrześcijan, którzy nie znali Jezusa osobiście. Jego Ewangelia kierowana jest do wspólnoty doświadczającej prześladowań i kryzysu tożsamości. Łukasz kładzie silny nacisk na znaczenie wspólnoty skoncentrowanej na osobie Pana Jezusa jako żywego Słowa. Przedstawia wybór Dwunastu jako część Jego planu i podkreśla, że inicjatywa zawsze należy do Niego. Łukasz ukazuje proces budowania relacji Jezusa z uczniami, często pokazując ich codzienność – dom i pracę, co jest charakterystyczną dla jego spojrzenia na Wcielenie Słowa w ludzkie życie.

.

Jakie znaczenie ma codzienność w procesie powołania według św. Łukasza?

Św. Łukasz podkreśla, że powołanie dokonuje się w zwykłej codzienności. Jezus wchodzi w życie Piotra w jego domu, gdzie teściowa jest chora, i w miejscu jego pracy, gdzie rybacy nic nie złowili. Podobnie, Pan Jezus odwiedza dom Lewiego i Zacheusza. Ta koncepcja powołania jest "nienamaszczona", nie wymaga nadzwyczajnych wydarzeń, lecz dokonuje się w korzeniach życia, przy stole, w domu, w pracy. To właśnie w tych miejscach nawiązują się pierwsze więzi i rodzi się wspólnota Dwunastu.

.

Jak modlitwa Jezusa wpłynęła na powołanie Dwunastu?

Wybór Dwunastu dokonuje się po całonocnej modlitwie Pana Jezusa na górze. Św. Łukasz sugeruje, że modlitwa ta miała wymiar przyciągania. Uczniowie byli bacznymi obserwatorami Jego modlitwy, widzieli piękno, które w niej przeżywał. Modlitwa Pana Jezusa jest przedstawiana jako rozmowa z Ojcem o uczniach, przenikająca wszelkie "noce" – chwile smutku, niepewności, lęku. Wspólnota Dwunastu rodzi się z tej modlitwy Pana. Podobnie jak w pisaniu ikon, modlitwa artysty jest kluczowa, tak Pan Jezus "tworzy ikonę" wspólnoty w modlitwie, niosąc uczniów w sercu do Ojca.

.

.

Co symbolizują imiona Dwunastu Apostołów?

Imiona Dwunastu Apostołów symbolizują bogactwo wspólnoty, złożonej z osób o różnych temperamentach i historiach życia. Słowo Boże "czyta nasze życie" w tych imionach. W Ewangelii św. Łukasza ważnym przekazem jest także obecność pierwszych uczennic wokół Pana Jezusa. Warto zauważyć, że biblijne imiona często mają charakter teoforyczny, zawierając w sobie Imię Boga, co wskazuje na głęboką relację z Nim. Katalog imion ukazuje różnorodność członków wspólnoty, wnoszących do niej zarówno swoje mocne strony, jak i słabości..

.

W jaki sposób św. Łukasz ukazuje proces formowania Dwunastu przez Pana Jezusa?

Po wyborze Dwunastu Pan Jezus rozpoczyna ich formowanie, co jest przedstawiane jako "szkoła duchowości ewangelicznej". Pan Jezus szedł z nimi i stanął na równinie, co świadczy o ich wspólnym byciu z Nim w przestrzeni Jego intymności i relacji z Ojcem. Byli wprowadzani w tajemnicę Jego więzi. Uczestniczyli w Jego nauczaniu, interpretacji Prawa i wprowadzaniu w tajemnicę Ewangelii.

.

W jaki sposób modlitwa jest miejscem przemiany i objawienia się Ducha Świętego?

Modlitwa jest pierwszym sposobem, w jaki Słowo przemienia nas, gdy odpowiadamy na nie i dialogujemy z Panem Bogiem, który jest źródłem życia i prawdy. W modlitwie dokonuje się nasze nawrócenie. Charakterystyczne dla św. Łukasza jest podkreślanie obecności Ducha Świętego podczas modlitwy Pana Jezusa. Duch Święty prowadzi nas modlitwie i otwiera nasze serce przed Ojcem. Jest to doświadczenie, w którym Pan Bóg się objawia i działa w nas, często delikatnie, przynosząc pokój.

.

.

Jakie są kluczowe aspekty istnienia i tożsamości wspólnoty Kościoła według przedstawionych tekstów?

Istnienie wspólnoty Kościoła, w tym wspólnot zakonnych, charyzmatycznych czy parafialnych, ma sens tylko wtedy, gdy Pan Jezus jest w centrum. Modlitwa musi być skupiona na Jego osobie, a działanie i misja muszą wypływać od Niego i prowadzić do Niego. Tożsamość wspólnoty zależy od ciągłej relacji z Panem Jezusem. Wspólnota konsoliduje się wokół Niego, a także wokół wspólnych problemów i doświadczeń. Dynamika wspólnoty opiera się na wdzięczności za tych, którzy siali przed nami Ewangelię, podejmowaniu ich trudu i zasiewaniu dla przyszłych pokoleń. Jesteśmy obdarowani tym, w co ktoś inny włożył wysiłek i poświęcenie, i sami jesteśmy posłani, aby nieść Pana Jezusa w sobie poprzez styl życia i decyzje.

.

.

02 Mk 6,7-13, Mk 9,30-37

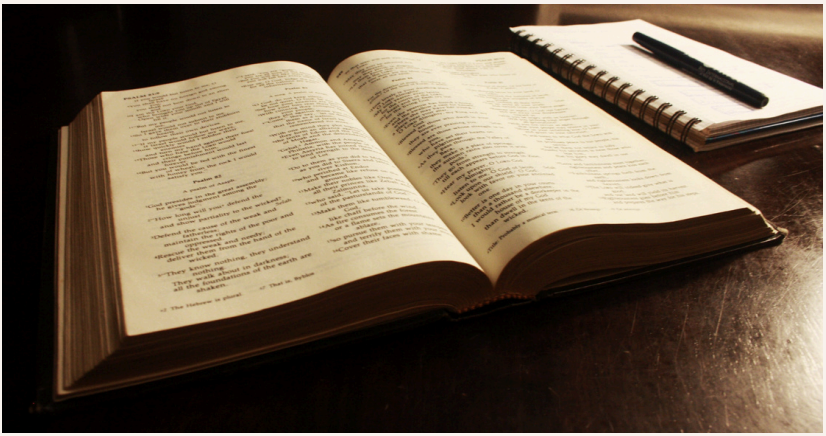
Rozesłanie Dwunastu
Druga zapowiedź męki i zmartwychwstania
Spór o pierwszeństwo

Podsumowanie II sesji

Źródłem jedności i tożsamości wspólnoty nie jest wysiłek ludzi, lecz obecność i inicjatywa Chrystusa, który najpierw gromadzi wokół siebie, a dopiero potem posyła.
Fundamentem autentycznej misji nie jest działanie ani skuteczność, lecz relacja z Panem Jezusem – doświadczenie Jego bliskości i słuchanie Słowa. Uczniowie, zanim zostają posłani, najpierw są wezwani do bycia z Nim, do wejścia w relacyjną głębię, w której wiara oznacza więź, a nie tylko przekonanie.
Misja apostołów ukazana została jako przedłużenie posłania Pana Jezusa przez Ojca. On dzieli się z nimi swoją mocą, swoim wewnętrznym życiem, swoją tożsamością. Władza do uzdrawiania i wyrzucania złych duchów wypływa z samej istoty, (exousia) którą nosi Pan Jezus – nie jest to mechaniczne przekazanie kompetencji, ale uczestnictwo w Jego życiu. To posłanie nie odbywa się w pojedynkę – uczniowie są wysyłani po dwóch, by misja nie zatraciła wymiaru wspólnotowego i nie stała się indywidualnym projektem. Towarzyszy temu prostota serca i zaufanie Bożej opatrzności, wyrażone w przykazaniu, by nie zabierać nic na drogę.

Misja zakłada ryzyko, brak komfortu, a czasem również niepowodzenie – jednak nawet wtedy, gdy uczniowie są odrzuceni przez ludzi, Królestwo Boże pozostaje blisko.
W życiu wspólnoty pojawiają się też kryzysy. Ewangelie nie ukrywają trudności, a Pan Jezus uczy, jak je przeżywać z dojrzałością i wiernością powołaniu. Wierność wyraża się również w pozostawaniu w „domu", do którego się zostało posłanym – bez szukania lepszych warunków czy wygody, co chroni misję przed powierzchownością i rozproszeniem.
Istotą świadectwa życia staje się jednoznaczność, prostota i brak dwuznaczności – symbolizowane przez wezwanie, by nie nosić dwóch tunik.
Szczególne miejsce zajmuje modlitwa jako odpowiedź serca na usłyszane Słowo. To naturalny owoc spotkania – dialog prowadzony z Panem Bogiem, który mówi i oczekuje odpowiedzi. Kontemplacja staje się wtedy drogą ku zjednoczeniu ze Słowem, które jest Osobą. Wiara przeżywana jest nie w izolacji, ale w codziennym doświadczeniu wspólnoty, w relacjach, w misji, w napięciu między porażką a nadzieją. Przemiana serca – **metanoia** – okazuje się nie tyle jednorazowym aktem, co procesem, który dotyka najgłębszych obszarów tożsamości, historii życia i relacji, otwierając je na światło Ewangelii.
Istotą bycia uczniem nie jest działanie, ale bycie z Panem Jezusem, życie z Nim, w Nim i dla Niego – w prostocie, jedności, miłości i zaufaniu.

Widzimy pierwsze misje i kryzysy wspólnoty, która, chociaż jest skupiona na Osobie Pana Jezusa-Żywego Słowa, jeszcze wciąż nie rozumie do końca drogi ucznia. Odkrywamy, w jaki sposób Pan Jezus tworzy tę wspólnotę, jak z nią się obchodzi, jak formuje do przyszłej paschalnej misji.

02

Pytania i odpowiedzi

Wybrane pytania i odpowiedzi z wprowadzeń w II dniu rekolekcji

Gdzie jest źródło jedności i tożsamości wspólnoty?

Pan Jezus jest źródłem jedności i tożsamości wspólnoty, która sama z siebie nie jest w stanie wygenerować postaw potrzebnych do zachowania jedności; potrzebna jest łaska i dar wyboru, którego inicjatywa należy najpierw do Pana. On jest źródłem każdej wspólnoty w Kościele i samego Kościoła jako wspólnoty.

.

Jaki był pierwszy cel wspólnoty Dwunastu według św. Marka?

Pierwszym celem wspólnoty Dwunastu według Ewangelii św. Marka było "bycie razem z Panem Jezusem". Jest to fundamentalne spojrzenie Marka na wspólnotę, które porządkuje znaczenie relacji z Panem przed misją, aktywnością czy działaniem. Chodzi o budowanie bliskości, przebywanie z Nim, rozmawianie, zasiadanie do stołu i wspólną drogę.

.

Jak Ewangelie synoptyczne przedstawiają moment posłania Dwunastu?

Ewangelie synoptyczne (św. Marka, św. Mateusza i św. Łukasza) przedstawiają moment posłania Dwunastu, choć z różnymi akcentami. U Marka posłanie opisane jest w szóstym rozdziale, co przypada mniej więcej w połowie działalności Jezusa. U Mateusza w rozdziale dziesiątym, co stanowi około jednej trzeciej Ewangelii, i posłanie następuje natychmiast po powołaniu. U Łukasza posłanie Dwunastu jest w rozdziale dziewiątym, po wielu wcześniejszych wydarzeniach. Dodatkowo, u Łukasza występuje drugie posłanie, siedemdziesięciu dwóch uczniów, jako misja wspierająca. Synopsa to zestawienie równoległych fragmentów z różnych Ewangelii, pozwalające na "patrzenie razem" (synopticon). Jest to praktyczna pomoc w studiowaniu tekstu, ponieważ pozwala zyskać spojrzenie z trzech punktów widzenia, które się uzupełniają. Szukanie różnic między opisami pomaga wzbogacić rozumienie wydarzenia, jakim było posłanie Dwunastu.

.

Jakie jest znaczenie wyboru Dwunastu w Ewangelii św. Łukasza?

Opis powołania Dwunastu w Ewangelii św. Łukasza otwiera ważny wątek relacji Pana Jezusa z tą wspólnotą. Pomimo otaczających Go tłumów, Jego uwaga jest mocno skoncentrowana na Dwunastu. Modlitwa, na której Pan Jezus spędza całą noc przed wyborem, jest przedstawiona jako źródło tego powołania i nowego początku w życiu tych ludzi. Pan Jezus rozmawia z Ojcem o tych, których wybiera.

.

.

Jaka jest natura posłania uczniów i z czego ona wyrasta?

Posłanie uczniów wyrasta z bardzo osobistego doświadczenia Pana Jezusa, który sam jest posłany przez Ojca. Misja apostołów jest kontynuacją tego doświadczenia. Posłanie Dwunastu przez Jezusa pokazuje, że misja nie jest przeżywana w pojedynkę; najmniejsza wspólnota (idą po dwóch) jest potrzebna, aby Jezus mógł być między nimi. Mądrość misji polega również na wspólnym działaniu i wykorzystaniu ludzkich relacji i przyjaźni w szerzeniu Ewangelii. Posłanie "apostello" akcentuje związek między posyłającym a posłanym, podkreślając, że apostołowie niosą samego Jezusa.

.

Jakie wskazania otrzymało Dwunastu od Pana Jezusa w kontekście ich misji?

Pan Jezus przykazał Dwunastu, aby niczego nie zabierali na drogę (żadnego chleba, torby, pieniędzy w trzosie, ani dwóch tunik), z wyjątkiem sandałów i laski (u św. Marka). Ta hiperbola miała na celu wyostrzenie uwagi uczniów na potrzebę zaufania, że Pan Bóg zatroszczy się o ich potrzeby. Motyw dwóch tunik symbolizuje potrzebę jednoznaczności i autentyczności życia w głoszeniu Ewangelii. Najważniejszym przykazaniem dającym życie w misji jest przykazanie wzajemnej miłości, które stanowi źródło świadectwa i autentyczności. Dodatkowo, gdy wejdą do jakiegoś domu, mają tam pozostać i jeść to, co im podadzą, co symbolizuje konieczność przybliżenia się do doświadczenia ludzi i gotowość do przyjęcia ich codzienności.

.

Co oznaczają cuda i wyrzucanie demonów dokonywane przez uczniów?

Cuda i wyrzucanie demonów nie są jedynie nadzwyczajnymi wydarzeniami, ale oznaczają, że człowiek jest na nowo wolny i odzyskany dla Boga. Serce staje się wolne od "demonów", które straszą lub wprowadzają zamęt (nieczystość serca, rozumiana jako wewnętrzny zamęt). Ewangelia ma moc uwalniania i przywracania siły (uzdrawiania "niemocnych"), co wyraża się również w namaszczaniu olejem, symbolizującym łagodność i moc Ducha Świętego.

.

.

Czym jest kontemplacja i jak wiąże się z misją?

Kontemplacja jest naturalnym etapem rodzącym się ze spotkania z żywym Słowem, które jest Osobą. Dąży ona do jedności i zjednoczenia z Panem Bogiem, które przenika osobę na najgłębszym poziomie. Kontemplacja prowadzi do mądrościowej wizji świata, pozwalając dostrzegać Boże działanie we wszystkich etapach życia i godzić się z własną historią. Przynosi pokój serca, którym można się dzielić. Jest obdarowaniem od Boga, który daje siebie samego (exousia).
Kontemplacja jest niezbędna do zachowania równowagi między wymiarem apostolskim a kontemplacyjnym. Doświadczenie samotności Pana Jezusa, który pozostaje z Ojcem, gdy uczniowie odchodzą, pokazuje potrzebę szukania samotności, która nie jest osamotnieniem, ale okazją do bycia z Panem Bogiem. Kontemplacja przygotowuje do misji, umacniając i uzdrawiając, co pozwala głosić Ewangelię z autentycznością i mocą.

.

Jak Ewangelia przemienia nasze myślenie i jakie są przeszkody w tym procesie?

Ewangelia przemienia nasze myślenie ("metanoia" - zmiana sposobu myślenia) z poziomu serca poruszonego słowem. Jest to dzieło Boże, choć wymaga współpracy człowieka. Najtrudniejszą rzeczą jest zmiana utartych sposobów myślenia, które mogą wynikać z przyzwyczajeń i oporu wobec nowości (przykłady odpowiedzi: "nigdy tak nie było", "zawsze tak było", "nie ma takiej potrzeby"). Jednak Ewangelia, jak ziarno, które rozsadza skałę, wpadając w ziemię, rodzi nowe życie i przemienia nas od wewnątrz, choć proces ten jest często stopniowy.

.

.

03

Dz 1,1-26

Dzień Wniebowstąpienia
Dzieje Kościoła w Jerozolimie

Podsumowanie III sesji

Wspólnota uczniów po zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa ukazuje się jako rzeczywistość paschalna, w której proces przejścia od lęku i niepewności ku pełnej jedności i radości przebiega stopniowo, lecz nieuchronnie dzięki działaniu Ducha Świętego i obecności Zmartwychwstałego. Początkowo uczniowie żyją w zamknięciu i boją się Żydów, drzwi są „zamknięte z powodu strachu" ("drzwi zamknięte z powodu strachu przed Żydami"), a ich serca są zatwardziałe, pełne niewiary i niepokoju. W tej atmosferze Pan jednak wkracza do ich rzeczywistości, pokazując, że Jego obecność po zmartwychwstaniu jest najpierw „widzialna i naoczna", a następnie staje się „realną, ale niewidzialną obecnością Pana Jezusa". Przekonują się o tym między innymi uczniowie z Emaus, którzy rozpoznają Pana Jezusa „przy łamaniu chleba", a On, gdy to się dokonuje, znika, co ukazuje, że przenika wspólnotę „swoją obecnością właśnie od wewnątrz" i że od tej chwili uczniowie mają Go już nie tylko za osobiście spotkanego Mistrza, lecz za zamieszkującego w ich sercach. Dzięki temu rodzi się nowa jakość życia wspólnoty, gdyż Chrystus „jest między nimi i w nich jest".

Zmartwychwstanie wprowadza też „nowy rodzaj braterstwa", które przekracza więzi krwi, co symbolicznie wąyrażone jest nawet w zmienionej kolejności imion apostołów w Dziejach Apostolskich w stosunku do Ewangelii Łukasza (Dz 1,12 kontra Łk 6,14), dowodząc, że relacje horyzontalne ulegają całkowitej przemianie i stają się paschalnym braterstwem.

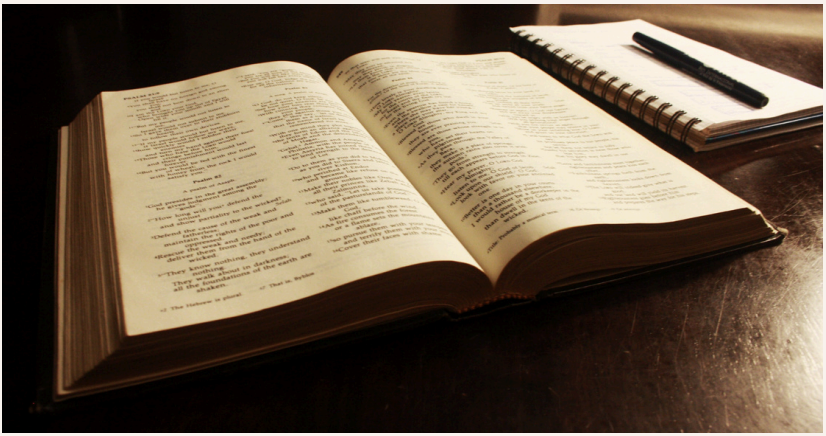
Modlitwa staje się dla tej wspólnoty nie tyle jedyną, ile konieczną przestrzenią, w której uczniowie „trwają niezłomnie" i „jednomyślnie" (opisując to jako wytrwanie w modlitwie, a przeciwstawienie postawom zniechęcenia). Jedność modlitewna okazuje się zarazem warunkiem i owocem życia we wspólnocie – wymaga porzucenia uprzedzeń, niechęci, animozji, lecz równocześnie owocuje jeszcze większą jednością. Ważne jest przy tym to, że do modlitwy zostają po raz pierwszy włączone kobiety i mężczyźni razem w jednej przestrzeni, co stanowi odejście od żydowskich zwyczajów świątynnych, a gdzie wspólne przebywanie w wieczerniku wypełnia się obecnością zarówno braci, jak i sióstr.

Darem Ducha Świętego jest nie tylko pokój, lecz także możliwość odpuszczania grzechów i dar miłosierdzia, co św. Jan ukazuje, opisując moment, w którym Pan Jezus „tchnął na uczniów" – tchnienie to przywodzi na myśl tchnienie Pana Boga w Adama, ożywiające wspólnotę jako nowy oddech życia.

W Dziejach Apostolskich św. Łukasz kontynuuje opowieść, zwracając się do „dostojnego Teofila" – co ma wymiar uniwersalny, bo Teofil jest „tym, który jest miłowany przez Boga" i "ten, który miłuje Boga".

Symbolika czterdziestu dni po zmartwychwstaniu, w których Pan Jezus „czynił i nauczał o Królestwie Bożym” to dopełnienie światła o Królestwie. Następnie apostołowie mają zostać w Jerozolimie i „oczekiwać obietnicy Ojca”, czyli zanurzenia w Duchu Świętym, co oznacza bycie „ogarniętym ze wszystkich stron” Jego działaniem. W tej perspektywie wspólnota żyje obietnicą, która ją utrzymuje w stanie czujnej nadziei i przygotowania do posługi jako świadkowie w Jerozolimie, w Judei, w Samarii, aż po krańce ziemi. Duch Święty bowiem inspiruje do głoszenia.

Św. Jan i św. Łukasz zapraszają nas, byśmy razem z nimi przeszli drogą Wspólnoty po Zmartwychwstaniu: od Zmartwychwstania przez Wniebowstąpienie aż po Zesłanie Ducha Świętego. To droga Kościoła rodzącego się w cieniu Wieczernika – miejsca, gdzie serce ucznia zostaje wystawione na próbę, ale i gdzie Duch Święty zaczyna budować nową wspólnotę z ludzi poranionych, zalęknionych, a jednak gotowych, by trwać.

03

Pytania i odpowiedzi

Wybrane pytania i odpowiedzi z wprowadzeń w III dniu rekolekcji

Czym charakteryzowała się wspólnota uczniów Pana Jezusa po Jego zmartwychwstaniu?

Wspólnota uczniów po zmartwychwstaniu Pana Jezusa, szczególnie w Ewangeliach św. Łukasza i św. Jana oraz Dziejach Apostolskich, charakteryzuje się dynamiczną transformacją. Początkowo jest naznaczona lękiem, niepokojem i zamknięciem przed światem zewnętrznym. Jednak spotkanie ze Zmartwychwstałym przynosi przemianę, prowadząc od zatwardziałości serca i niewiary, przez radość pomieszaną z lękiem, aż do czystej, spontanicznej radości. Ta wspólnota uczyła się nowej jakości życia z Panem Jezusem, nie tylko poprzez naoczne spotkania, ale także przez Jego niewidzialną, duchową obecność. Jest to wspólnota ożywiana przez Ducha Świętego, konstytuująca się na nowo wokół tajemnicy zmartwychwstałego Pana, a więzi między jej członkami ulegają przemianie, stając się nowym, paschalnym braterstwem.

.

Jakie znaczenie ma dar pokoju udzielony przez Pana Jezusa wspólnocie po zmartwychwstaniu?

Pan Jezus dwukrotnie ogłasza pokój swoim uczniom po zmartwychwstaniu. Pierwszy raz jest to odpowiedź na ich aktualne niepokoje i lęki. Drugi raz dar pokoju wiąże się bezpośrednio z misją, mówiąc: "Jak Mnie posłał Ojciec, tak i Ja was posyłam". Pokój ten jest pierwszym darem, który wspólnota ma nieść tam, dokąd jest posłana. Jest to pokój, którego doświadczyli sami, będąc uwolnieni od lęku i zamieszania, a następnie mają go przekazać dalej.

.

Jakie są kluczowe elementy nowej tożsamości rodzącej się wspólnoty według Dziejów Apostolskich, rozdział 1?

Według Dz 1, u progu swojego istnienia wspólnota paschalna jest naznaczona kilkoma ważnymi elementami. Po pierwsze, żyje obietnicą Ojca, czyli oczekiwaniem na Ducha Świętego. Ta obietnica podtrzymuje ich w nadziei i ukierunkowuje ich działania. Po drugie, wspólnota jest naznaczona misją bycia świadkami Pana Jezusa "w Jerozolimie, w całej Judei, w Samarii i aż po krańce ziemi". Po trzecie, wspólnota ma świadomość własnych ran i pęknięć, czego przykładem jest zdrada Judasza. Realizm Kościoła uwzględnia te słabości, a wspólnota uczy się mierzyć z nimi w świetle Słowa Bożego, szukając odpowiedzi i uzdrowienia.

W jaki sposób kontemplacja i wspólna modlitwa wpływają na jedność wspólnoty?

Wspólnota gromadzi się w Wieczerniku na modlitwie po wniebowstąpieniu. Ta modlitwa jest charakteryzowana przez "trwanie niezłomnie" i "jednomyślność". Trwanie niezłomne oznacza wytrwanie w obliczu pokusy zniechęcenia, która jest częstą przeszkodą w modlitwie. Jednomyślność oznacza wewnętrzne połączenie, bycie zjednoczonym w jednej myśli, co może być owocem modlitwy Pana Jezusa "aby byli jedno". Modlitwa z jednej strony zakłada pewien rodzaj jedności, aby przezwyciężać niechęci i animozje, a z drugiej strony owocuje jednością wspólnoty. Obecność Maryi i kobiet w Wieczerniku podkreśla nową jakość tej jedności, przekraczającą dawne podziały.

.

.

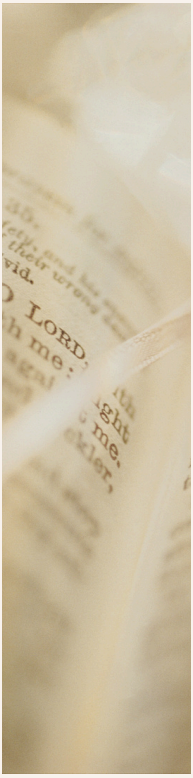
Jakie znaczenie ma "Góra Oliwna" w kontekście wniebowstąpienia i powrotu uczniów do Jerozolimy?

Góra Oliwna jest symbolicznym miejscem w Ewangelii św. Łukasza i Dziejach Apostolskich. Było to miejsce, do którego Pan Jezus często przychodził z uczniami na modlitwę i spotkania. To właśnie z Góry Oliwnej Pan Jezus wstępuje do nieba. Powrót uczniów z Góry Oliwnej do Jerozolimy, a następnie do Wieczernika, podkreśla kontynuację ich drogi i misji w miejscu, gdzie wszystko się zaczęło. Powrót do Wieczernika, nazwanego "Górną Komnatą", symbolizuje powrót do miejsca pierwszej modlitwy rodzącego się Kościoła, gdzie miały miejsce kluczowe wydarzenia Paschy i ostatniej Wieczerzy, a gdzie wspólnota przygotowywała się na przyjęcie Ducha Świętego.

.

.

08 Lectio Divina
Boże Czytanie

Praktyka Lectio Divina rozwijała się od starożytności chrześcijańskiej. Większość dzieł Ojców Kościoła jest owocem przebywania ze Słowem. Wielość komentarzy do ksiąg biblijnych świadczy o ich bliskości, zażyłości ze świętym Tekstem. Oto przykład z dzieł Orygenesa, który w Liście do swojego przyjaciela Grzegorza tak zaleca: „Oddaj się lectio Bożych Pism; przykładaj się do tego wytrwale. Podejmuj się lectio z zamiarem uwierzenia Bogu i przypodobania się Mu. Jeśli podczas lectio staniesz przed zamkniętymi drzwiami, zakołataj, a otworzy ci stróż, o którym Jezus powiedział: Dozorca mu je otworzy".

Rekolekcje Lectio Divina oparte są na praktyce modlitwy Słowem Bożym. Składają się na nią cztery etapy modlitwy Słowem Bożym.

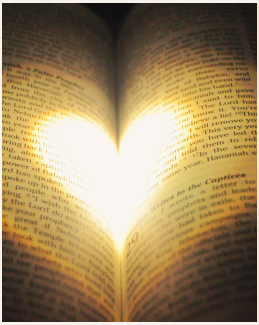
O Lectio Divina

Lectio *Czytanie*	O czym jest Słowo? Mamy usłyszeć to, co Słowo chce nam powiedzieć, a nie to, co chcielibyśmy usłyszeć.
Meditatio *Rozważanie*	Co Słowo mówi do mnie i o mnie? Samo Słowo komentuje nam Słowo – fragmenty Pisma opisują nam tę samą rzeczywistość, mają wspólne wątki, cechy.
Oratio *Modlitwa*	Co powiem Panu Jezusowi? Oratio rodzi się spontanicznie, jako modlitwa po przeżyciu Słowa w Meditatio, jako modlitwa do Boga, ale modlitwa serca.
Contemplatio *Kontemplacja*	Trwam przy Panu Jezusie-Słowie.... Contemplatio to prośba pragnienia o wypełnienie wnętrza Ciszą mówiącą – Bogiem samym.

Co dalej
po rekolekcjach

Codzienne spotkanie ze Słowym Bożym we własnym rytmie

- Codzienny komentarz do wybranego Jednego Słowa z Czytań z dnia
- Słowniki Jednego Słowa
- Kalendarz Jednego Słowa
- Ebooki Jednego Słowa

WWW.JEDNOSLOWO.COM

Weekendowe spotkania ze Słowem Bożym w rytmie Lectio Divina
8-dniowe rekolekcje Lectio Divina
Lectio Divina na Niedzielę (www)
Dzieła Logosu (www)
Pallotyński modlitewnik (aplikacja mobilna)

WWW.DOMSLOWA.PL

Pallotyński Dom Słowa
info@domslowa.pl